

Kovács katáng Ferenc

DÍSZDBOZOK

Lisa Charlotte Baudouin Lie-nek ajánlom

1.

Olvastam valahol, halottaink visszajárnak, külsőn adják fölös testrészeiket, hasznukra már úgy sincs, jól jön az utódoknak egy még viszonylag használható lábszár, egy könyékben könnyedén hajló kar, reuma nem szaggatta váll, no és inkább rövidlátó, mint semmilyen szem. Halottaink, ha álmunkban is, de visszajárnak, s ha úgy ébredünk, hogy sajog mindenünk, csak megmosolyogjuk a hiszékenységenket. Hogy is hiheztük el, hogy a halottaink pont velünk tesznek jót. Annyi szent, visszajárnak. Mivel magyaráznánk, hogy reggelre eltűnt a Déditől örökölt csésze, s Anya kedvenc abrosza, amit ha jól forgatok, nem feltűnő a gyertya égette lyuk. Biztos lehettem benne, hogy előtte nincs titok, bosszúból magával viszi, s az erkélyen csak a csipeszek őrzik hűlt helyét, pont, amikor keserves munkával, szegésből kihúzott saját szálával stoppoltam meg.

2.

Anya nagyon ért hozzá, mikor álljon bosszút. Elvitte az öcsköstől elkuncsorgott étkezészetet is, nem használták, ott porosodott, s anyám csak azért tukmálta rájuk, mielőtt még kórházba vonult, hogy borsot törjön az orrom alá. Folyton engem nyaggatott, ha nem is használtuk, pakoljam ki a tálalóából, havonta mossam át gondosan, s az erre

szánt damasztkendővel töröljem foltmentes szárazra.
Anya, ha egyenként is, de megdézsmálja. Kinevetsz,
ha mesélem, igaz, nem is úgy kell érteni, hogy Anyám
szelleme éjszaka megjelenik, láthatatlan keze elfordítja
a tálaló kulcsát, kiemeli a legfelső tányért, s ha időközben
felébrednék, láthatnám még a sötétben is, hogy egy tányér
átlebeg a szobán, valaki ajtót nyit, majd eltűnik vele.

3.

Sokkal ésszerűbb magyarázat, mosogatás közben
Anya könyéken billent vagy szűrős szemével
tarkómat fikszirozza. Fogy a készlet. Anya egyesével
viszi magával a túlvilágra, holtában is keserít.
Keresztanyu sosem szerette, porfogó az az átkozott
sok könyv, az olvasásból még senki sem gazdagodott
meg, dohogta ritka látogatásait megkeserítve.
S bizony, bizony, az elátkozott könyvek időről-időre
eltűnnek a polcra, hiába keresem megszokott helyükön,
minha föld nyelte volna el őket. A hézag ott van,
mutatom, láthatod te is, Kereszt megint elvitt egyet,
s a párom jó, ha csak nevet rajtam, de újabban már
csipkelődik, heccel, hogy megszálltak a halottaim.
Hát nem ezt hajtogatom, a fülén ült idáig?
S a kedvenc hálóingem, talán én szaggattam
saját kezüleg cafatokra? A mosógépben találtam rá,
kevéssel azután, hogy a párom macsó s felettébb
hevesen nyomuló barátja megjavította benne a szivattyút.
Isten nyugosztalja, egy ködös reggel frontálisan ütközött,
de legalább nem szenvedett sokat. Viszont megtépte
a hálóingem, tiszta sor, ha még életében egyszer sem
bújhatott alá, hát ne parádézzak benne mások előtt.
Fogy az erőm, éjszakánként le sem hunyom a szemem,
jönnek a halottak, rémisztgetnek, megrabolnak.

KÖZTES ÁLLAPOT

Pedro Carmona-Alvarez-nek ajánlom

1.

Az a bizonyos gyermekkor,
unos-untalan ezek a nosztalgikus
visszapillantások, ha nem jut
épkézláb ötlet az ember eszébe,
irány a múlt, kis szerencsével
retinára feszül valami kieröltetett
emlék. A háttérben Anya és Apa.
A kerben. Nem fogják
egymás kezét, reggel
fojtott hangon veszekedtek,
a hálószobából csak foszlányok
szűrődtek át hozzánk. Én elfutnék
de a tesót nem lehet ilyenkor
egyedül hagyni, mert bepisil
s naná, hogy én kapok ki megint.

2.

Anya szomorú, őt viseli meg
jobban, napokig szavát sem venni
álmatagon jár-ke, elfelejt mindent,
a beígért játszóteret, a tortasütést,
az esti mesét s még a szidást is.
Apa minden vita után ellazul,
mintha gyónt volna egy nagyot,
jó darabig megint elvan magával,
bevonul a dolgozóba, püföli
az írógépet, időnként felnevet,
hangosan olvas magának, élvezi

hogy szabad, nem háborgatja senki,
kijön hozzánk, mintha érdekelné,
beszáll a játékaikba, elhitei
hogy jól érzi magát velünk vagy
mégsem, visszaroan a saját világába,
s nem látjuk, csak halljuk, s neszt
sem ejtünk, nehogy elszálljon ez a
varázs. Apa itthon, a családban
dolgozik és boldog. Anya nem csinál
semmit és boldogtalan, ő akkor van
elemében, ha Apa napokra eltűnik,
ha minden felelősség Anya
vállát nyomja, ettől megkeményszik
talpra áll, sűrög-forog a házban,
minden a helyére kerül, sorakoznak
a frissen mosott, vasalt ruhák a polcon,
finom ebédeket főz, kényeztet
bennünket – szegény, Apátlan árvák,
mondja nevetve, de szeme sarkában
megesillan valami, magához ölel.
Lapozgatunk a receptkönyvben,
kedvünkre való dolgokat sütünk.
Megírjuk közösen a házit, moziba megyünk
nagyot sétálunk a tengerparton. Lopva
mindhárman gyors pillantást vetünk
a kikötő egy bizonyos pontjára.

3.

Apa vitorlása még nem futott be, így
az esti párnacsata nem marad el, de
nem tudunk igazán örülni, hiányzik.
Majdcsak felbukkan egyszer, hoz
valami nagyon különös dolgot,
amivel nem tudunk mit kezdeni

bámuljuk, körbejárjuk, majd
Anya eltünteti, hogy ne emlékeztesse
Apa távolléteire. Így szoktuk meg.
De vissza a kertbe!
Öcsém hintázik, néha meglendítem,
ne nyafogjon, még felhívja ránk
a figyelmet. Kényes pillanatok
állnak egymás mellett némán,
Anya még nem bánatos,
Apa nem kezdett el írni.
Bármikor fellobbanhat a vita
szikrázik a levegő, szürke az ég,
az öcskös vagy bepisil vagy nem
mindegy, én leszek a bűnbak.

4.

Köztes állapot. Apa napok óta itthon,
de se nem dolgozik, se nem veszekszenek.
Kerti partira készülünk, ünnepelni
csuda jó, már régen volt ilyen, Apa
összecsődít mindenféle hóbertos alakot
új könyve jelent meg. Nyomdaszagú.
Anya repdes, süt, főz,
de leginkább azt élvezzi, hogy Apával
közösén csinálnak végre valamit.
Nélkülünk bújják a receptkönyvet, vásárolunk
mi is, lábatlankodunk a piaci bódék
között, a halas szatyorról lányokat
riogatunk, kutyákat hergelünk.
Apa sátrat állít a szomszédal, aki
a grillezésnél is segíteni szokott,
ilyenkor a gyerekeit is hozza,
kerülgetjük egymást, nem szoktunk
másokkal játszani. Mindig sírás

lesz a vége, a vendégeket
vígasztalják, mi büntetésből nem
nyalakodhatunk a konyhában.

5.

De jó, de jó a kerti parti, nekünk
is hoznak ajándékot. Apának a fa
alatt álló asztalon gyűlnek az italok,
Anya egy halom virággal az ölében
mozdulatlan áll, mosolyog, kézcsókra
nyújtja a kezét. Mi egy kosárba
gyűjtünk mindent. Este bebújunk
az asztal alá s osztozkodunk, mindent
akkurátusan, pontosan elfelezünk.
Az ehetetlen dolgokról mindkettőnknek
megvan a véleménye.
Halk zenére táncolnak, lampionok körben.
Elalszunk az asztal alatt, már csak Apáék
ülnek felettünk, halkan beszélgetnek.
Fél füllel hallom, hogy istenbizony
ez volt az utolsó parti, Apa kiírta magát.
Vége, nem csinálja tovább, keres valami
rendes munkát, nyolctól négyig. Főállású
Apa lesz, a kalandozásoknak vége. Anya
bölcsen hallgat vagy a vendégek
dicsérő szavait idézi. Nevetnek, koccintanak
a gyerekekre, vagyis ránk.
Felrázom a tesót, de lapulunk, azt hiszik
rég az ágyunkban alszunk, a két pocok...